

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného, v právní věci žalobce: **Ing. L. Z.**, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, čj. KUZZL-74142/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2018, čj. 33 A 56/2016-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) byl rozhodnutím Magistrátu města Zlín ze dne 15. 6. 2015, čj. MMZL-070659/2015, sp. zn. MMZL-129616/2014-ZV-PŘ-OOSA-5667/14, shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném od 1. 5. 2014 (dále též „zákon o silničním provozu“). Za spáchání uvedeného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl pro opožděnost. Následně stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval otázkou, zda byly závěry žalovaného ohledně opožděnosti odvolání stěžovatele přezkoumatelné a správné. Předmětem sporu mezi stěžovatelem a žalovaným bylo, zdali podání odvolání v zahraničí učiněné poslední den odvolací

lhůty bylo učiněno v souladu se zákonem, tedy řádně a včas. Dle názoru krajského soudu bylo třeba vyjít zejména z § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který stanovuje, že lhůta je zachována mj. v případě, pokud je v její poslední den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držitelé poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.

[3] K tomu krajský soud uvedl, že zákon nestanovuje žádná omezení ve vztahu k místu odeslání zásilky. Nelze proto paušálně považovat za problematické, pokud účastník řízení či jiná osoba v jeho zmocnění podá odvolání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí. Mohou však nastat situace, kdy účastník řízení jedná účelově, zejména pokud nesleduje zasláním písemnosti z daleké ciziny realizaci svých procesních práv, ale jejich zneužití za účelem způsobení průtahů v řízení a v důsledku toho uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty k projednání přestupku. Akceptace takového postupu ze strany orgánu veřejné moci by nepochybně znamenala popření smyslu přestupkového řízení.

[4] Následně krajský soud posoudil, zda ze strany stěžovatele nedošlo podáním odvolání v zahraničí poslední den odvolací lhůty ke zneužití práva. Krajský soud nejprve shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zneužití práva. Konstatoval, že je možné z průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem vyzorovat snahu stěžovatele a jeho zástupkyně způsobovat průtahy v řízení prostřednictvím odročování ústního jednání, změn uděleného zmocnění a zejména opakovaným podáváním žádostí o poskytnutí kopie a lhůty k prostudování návodu k obsluze rychloměru. Odeslání odvolání z Indie prostřednictvím tamního poskytovatele poštovních služeb krátce před uplynutím zákonem stanovené lhůty pro projednání přestupku tak bylo pouhým vyvrcholením ucelené obstrukční procesní strategie.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[6] Namítá, že krajský soud odůvodnil rozhodnutí zejména tím, že stěžovatel obstruoval a zneužil právo, což je však dle stěžovatele vytržené z kontextu. Judikatura Nejvyššího správního soudu se zabývala situací, kdy zmocněnec účastníka řízení vycestoval do zahraničí, aby zde podal větší množství odvolání s cílem, aby se odvolání dostala co nejpozději do dispozice správních orgánů za účelem dosažení prekluze přestupku.

[7] Aby bylo možné zdánlivě zákonné jednání považovat za zneužití práva, musí být dle stěžovatele současně splněn objektivní a subjektivní test zneužití práva. V jeho případě nebyl ani jeden z testů naplněn, protože chybí jak užitek z takového jednání, tak rovněž úmysl.

[8] Ohledně objektivního testu zneužití práva uvádí, že to byl především správní orgán prvního stupně, který prodlužoval přestupkové řízení tím, že nezahájil řízení v zákonné lhůtě. Podstatným důvodem absence objektivního testu zneužití práva je dle stěžovatele především skutečnost, že i kdyby odvolání žalobce zaslal v České republice, stejně by to nezadržitelně vedlo k prekluzi přestupku. Následně uvádí pro demonstraci časovou osu svého možného postupu. Nejprve by podal e-mailem blanketní odvolání v poslední den lhůty, které by musel následně doplnit písemným odvoláním. Správní orgán by vyzval stěžovatele k doplnění důvodů odvolání. Stěžovatel by si výzvu převzal až desátý den po uložení na poštu. Důvody odvolání by stěžovatel

pokračování

doplnil v poslední den lhůty správním orgánem k tomu stanovené. Z výše uvedeného tak stěžovatel dovozuje, že doplněné odvolání by správnímu orgánu posílal již po prekluzi přestupku.

[9] Rovněž nesplňuje subjektivní test zneužití práva, protože při ojedinelém zaslání odvolání v rámci návštěvy Indie nemůže být ani v nejmenším řeč o jakémkoliv úmyslu. Pravým důvodem odeslání odvolání z Indie byla stěžovatelova přepracovanost, protože by pro něj bylo jistě pohodlnější a levnější zaslat odvolání z ČR ještě před cestou do Indie.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že kasační stížnost obsahuje pouze jedinou konkrétní námitku, že v případě stěžovatele nešlo o zneužití práva, neboť je jeho situace jiná, než jakou popisuje dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel se však svým předestřeným postupem, jak by došlo k zániku jeho odpovědnosti za přestupek, odhalil, jak v řízení před správními orgány systematicky využíval v maximální možné míře nejen zákonem dovolených lhůt a hranic, ale nepokrytě činil procesní obstrukce. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností, kterou stěžovatel namítal obecně citací zákonného ustanovení. Námitku nepřezkoumatelnosti lze však spatřovat též v námitce stěžovatele, podle níž odůvodnění rozhodnutí krajského soudu založené na obstrukci a zneužití práva ze strany stěžovatele, je vytržené z kontextu.

[13] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že odůvodnění rozhodnutí krajského soudu obstrukcemi a zneužitím práva je vytržené z kontextu, přičemž z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel poukazuje na vytržení z kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu řešící zneužití práva, která se vztahovala jen k hromadným zasíláním podání ze zahraničí zmocněncem. Soud s tímto tvrzením nesouhlasí. Krajský soud se v rozsudku na straně 8 dole vypořádal s danou judikaturou a přesvědčivě odůvodnil, proč nelze považovat za zneužití práva výlučně situaci hromadného zasílání písemností ze zahraničí. Úvahy krajského soudu jsou seznatelné a srozumitelné, napadené rozhodnutí krajského soudu tak vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[15] Námitka, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, která byla předmětem řízení, je neprojednatelná. Stěžovatel neuvedl žádnou bližší argumentaci k námitce podřazené pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Omezil se pouze na tvrzení, že se zneužití práva nedopustil, aniž by přímo zpochybňoval jakýkoli konkrétní právní názor krajského soudu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. není pouhá citace zákonného textu tohoto ustanovení nebo jeho části, aniž by byla vysvětlena

souvislost s konkrétní věcí (viz např. rozsudek ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-74). Neodůvodněný odkaz stěžovatele na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nemohl být Nejvyšším správním soudem meritorně posouzen.

[16] Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze zopakoval své žalobní tvrzení, dle kterého se nedopustil zneužití práva, neboť nebyl naplněn objektivní a subjektivní test zneužití práva (viz v podrobnostech k jeho argumentaci body [8] a [9] tohoto rozsudku). Krajský soud k těmto žalobním bodům stěžovatele uvedl, že obecně není problematické, pokud účastník podá odvolání v zahraničí. Jedná však účelově, jestliže nesleduje zasláním písemnosti ze zahraničí realizaci svých procesních práv, ale jejich zneužití za účelem způsobení průtahů v řízení. Za zneužití práva je považováno jednání, které je sice zdánlivě dovolené, ale jeho faktickým účelem je dosažení nedovoleného výsledku. Podstatné je celkového chování a procesní postup účastníka řízení nejen při podání odvolání, ale také v předcházejících fázích řízení. Krajský soud shledal, že jednání stěžovatele bylo od počátku motivováno snahou docílit zániku odpovědnosti za přestupek. Stěžovatel utvrdil krajský soud v tomto závěru, když v žalobě (shodně jako v kasační stížnosti viz bod [8]) předestřel, jak by postupoval v řízení v případě podání odvolání z České republiky. Stěžovatel na nyní shrnuté závěry krajského soudu v kasační stížnosti nereagoval a pouze zopakoval svoje žalobní námitky, aniž by uvedl, z jakých důvodů jsou závěry krajského soudu o zneužití práva nesprávné. Stěžovatel však musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009 - 43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015 - 36). Daná kasační námitka je tak nepřipustná, jelikož se mýjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. prosince 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu